

ο συστηματικά μικρότερη βεβαιότητα για την ορθότητα των απαντήσεών τους. Και αυτό συμβαίνει, παρόλο που δεν διαπιστώθηκε καμιά διαφορά μεταξύ των δύο φύλων ως προς τη νοητική τους ικανότητα και επίδοση. Επίσης, βρέθηκε ότι η βεβαιότητα και η νοητική ικανότητα σχετίζονται με διαφορετικό τρόπο στα δύο φύλα. Στα αγόρια υπάρχει μια συστηματική αντιστοιχία (θετική συνάφεια) μεταξύ των δύο αυτών μεταβλητών. Έτσι, υψηλή, μέση ή χαμηλή νοητική ικανότητα τείνει να συνδέεται αντίστοιχα με υψηλό, μέσο ή χαμηλό βαθμό βεβαιότητας. Τέτοια συστηματική αντιστοιχία δεν υπάρχει στα κορίτσια. Στα κορίτσια δεν μπορούμε να προβλέψουμε τη βεβαιότητα από τη νοητική ικανότητα, ενώ στα αγόρια μια τέτοια πρόβλεψη έχει στατιστική σταθερότητα. Σε ένα κορίτσι δηλαδή, ακόμη και αν απαντά σωστά στα προβλήματα που του τίθενται, η βεβαιότητά του δεν είναι απαραίτητα υψηλή, και το αντίστροφο.

δ) Η βεβαιότητα του παιδιού μειώνεται σταθερά καθώς αυξάνουν η σειρά γέννησης και ο αριθμός των παιδιών στην οικογένεια. Τα πρώτα στη σειρά γέννησης παιδιά στην οικογένεια, σε σύγκριση με τα τελευταία, εμφανίζονται να έχουν περισσότερη σιγουριά — βεβαιότητα. Το ίδιο ισχύει και με τα παιδιά ολιγομελών οικογενειών, σε σύγκριση με τα παιδιά πολυμελών οικογενειών. Οι διαφορές αυτές στα αγόρια παρουσιάζουν σταθερή μεν, αλλά σχετικώς μικρή μείωση, ενώ στα κορίτσια η μείωση αυτή είναι δραστηκή. Δραματικά χαμηλή γίνεται η βεβαιότητα στα κορίτσια, ανεξάρτητα από τη σειρά γέννησης, όταν υπάρχουν στην οικογένεια πάνω από δύο αδέρφια.

ε) Ανάμεσα στα κορίτσια, ο βαθμός βεβαιότητας είναι μεγαλύτερος όσο πιο μεγάλος είναι ο ενδοπροσωπικός έλεγχος. Παρόμοια τάση υπάρχει και στο βαθμό εξωστρέφειας των κοριτσιών. Ο βαθμός βεβαιότητας τείνει να γίνεται μεγαλύτερος όσο πιο εξωστρεφές είναι το κορίτσι. Στα αγόρια δεν υπάρχουν τέτοιες αντιστοιχίες.

στ) Διαπιστώθηκε ότι οι δάσκαλοι αξιολογούν τις διάφορες πλευρές της ζωής του παιδιού, ακόμη και πλευρές που είναι συναισθηματικο-ψυχοδυναμικής φύσεως, όπως είναι η βεβαιότητα που νιώθει το παιδί, με βάση τη νοητική ικανότητα και επίδοση του παιδιού, δηλαδή με καθαρώς γνωστικά - γνωσιακά στοιχεία.

Τα ευρήματα αναλύονται και ερμηνεύονται με βάση τις κοινωνιολογικές τους συναρτήσεις, τόσο σε σχέση με το διαφορετικό τρόπο ανατροφής των δύο φύλων όσο και με τον γνωσιο-κεντρικό χαρακτήρα της ελληνικής εκπαίδευσης.

Βαρβάρα Κουταβά-Δεληθοριά (Τμήμα Ιστορικό - Αρχαιολογικό, Τομέας Ιστορίας), Ο Γεωγραφικός κόσμος του Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου.

Η διατριβή αποτελεί μέρος των πορισμάτων ευρύτερης μελέτης για τη σχεδίαση του Γεωγραφικού Κόσμου του Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου. Η ανίχνευση και χαρτογράφηση του βασίστηκε στα πολυάριθμα, ποικίλης προέλευσης και χροιάς καθώς και διαχρονικά «γεωγραφικά» στοιχεία, που διανθίζουν τα τέσσερα βασικά έργα του λόγιου βυζαντινού αυτοκράτορα του 10ου αιώνα: «Περί θεμάτων», «Περί βασιλείου τάξεως», «Προς τον ίδιον υιόν Ρωμανόν» και «Βίος Βασιλείου».

Ως διατριβή επί διδακτορία υποβλήθηκε το πρώτο τμήμα της όλης μελέτης. Στο τμήμα αυτό επιχειρείται μια εκτίμηση του συνόλου των γεωγραφικών αναφορών και ιδιαίτερη εξέταση εκείνων, που έχουν γενικό χαρακτήρα. Αναζητήθηκε επίσης κάποιο γενικότερο πλαίσιο: Κανόνες, Πηγές και Προθέσεις του συγγραφέα σε σχέση με τις γενικές και ειδικές γνώσεις του, την προσωπικότητα και την ιδιότητά του. Σε μελέτες, που θα ακολουθήσουν αργότερα θα εξετασθούν αναλυτικά τα ανθρωπογεωγραφικά και τα τοπωνυμικά στοιχεία. Σε ένα αρκετά εκτεταμένο μέρος της διατριβής παρουσιάζονται

και σχολιάζονται κατά κατηγορίες τα γενικά στοιχεία Φυσικής Γεωγραφίας και Ανθρωπογεωγραφίας: σε σχέση με τους τρόπους Γενικής Γεωγραφικής Ένταξης, τις Μετρήσεις - Μονάδες Μετρήσεων αποστάσεων και διαστάσεων γεωφυσικών στοιχείων, τη Γεωφυσική Ορολογία, την Πανίδα και τη Χλωρίδα, την Οικονομική Γεωγραφία, τους όρους Πολιτικής Γεωγραφίας, τους Χρονολογικούς προσδιορισμούς και τα Ονοματολογικά σχόλια.

Εν συνεχεία εν είδει επιλόγου τα «γεωγραφικά» αξιολογούνται από την άποψη της Γεωγραφίας, της Ιστορικής Γεωγραφίας και της Ιστορίας γενικότερα.

Τέλος δύο χάρτες «παγκόσμιοι» — ο Κόσμος εδώ στα όρια, που ο Κωνσταντίνος του δίνει — και διαχρονικοί βοηθούν τη γενική αυτή θεώρηση του Γεωγραφικού Κόσμου του Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου.

Στο σύνολο της μελέτης αυτό το πρώτο τμήμα της, που υποβλήθηκε ως διδακτορική διατριβή, από κοινού με την χαρτογράφηση παίζει το ρόλο του συνδετικού ιστού. Αυτοτελώς εξ άλλου συμβάλλει στη σφαιρικότερη αξιολόγηση και ευχερέστερη χρήση ενός εξαιρετικά πλούσιου και σημαντικού υλικού. Φέρνει στην επιφάνεια άδηλα ως τώρα στοιχεία ακόμη και σε τομείς παραπλήσιους, π.χ. στοιχεία για τη διατροφή, την εκμετάλλευση του πλούτου του υπεδάφους ή ακόμα την ύπαρξη μιας ειδικής κρατικής υπηρεσίας όπως η «κουρατωρεία των τριχίνων». Οπωσδήποτε δε η καθολική αυτή θεώρηση επικουρεί και στη συστηματικότερη εκτίμηση του συνόλου των έργων και της προσφοράς του Κωνσταντίνου.

Ευφημία Λαμπαδαρίδου (Τμήμα Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας) Patrick White: Magna Mater And Her Son-Lover

Αντικείμενο αυτής της διατριβής είναι να στηρίξει τη θεωρία που η υποψήφια διδάκτωρ σχημάτισε αναλύοντας κριτικά τα έργα του ότι ο Αυστραλός νομπελίστας (1973), Πάτρικ Γουάιτ, επιχειρεί την «οδύσσεια» της ζωής του μέσα στα εννιά μυθιστορήματα που δημοσίευσε στα χρόνια 1946-1979. Παράλληλα με τον Γουάιτ που κάνει αυτό το μυθολογικό ταξίδι και το άτομο του 20ού αιώνα επιχειρεί το ψυχολογικό ταξίδι της ολοκλήρωσης — “the individuation process” κατά τον Carl Jung. Μέσα από το λογοτεχνικό μοτίβο του ταξιδιού, που έντεχνα χρησιμοποιεί κάθε έργο σα σταθμό, ο συγγραφέας προσπαθεί να συμφιλιώσει σταδιακά με την απόκτηση γνώσης τα συγκρουόμενα πρωτογενή αντίθετα, δηλαδή την ύλη με την ενέργεια στη φύση, το σώμα με το πνεύμα στον άνθρωπο, τη γυναίκα με τον άντρα στη κοινωνία, το θεό με την θεά στη θρησκεία και το συνειδητό με το ασυνείδητο στη ψυχολογία.

Ο Γουάιτ εντοπίζει την αιτία της σημερινής κρίσης του Δυτικού ανθρώπου στη κατάργηση της μητριαρχίας και την απόλυτη επικράτηση της πατριαρχίας μέσα στη 2η χιλιετηρίδα π.Χ. Και ενώ στις χώρες όπου ξεχάστηκε η Μεγάλη Μητέρα δημιουργήθηκαν κοινωνίες, θρησκείες και άτομα που προτιμούν να ξεχούν τη σκοτεινή πλευρά της ανθρώπινης φύσης, που ζουν σε ψευδαισθήσεις και δημιουργούν εφήμερη πραγματικότητα, στην αρχαία Ελλάδα οι δύο μυθολογίες, η μητριαρχική που επέζησε στα Μυστήρια και η πατριαρχική που εκφράστηκε στη δημιουργία του Ολυμπιακού Πάνθεου, έζησαν παράλληλα και οδήγησαν στην ολοκλήρωση του ατόμου δύο φορές: πρώτα, στην ποίηση του Ομήρου, ο οποίος κατέγραψε μεν την αρσενική αρχή στους θεούς, θεές, άντρες και γυναίκες της *Ιλιάδας*, αλλά και έστειλε τον Οδυσσέα να γνωρίσει στα νησιά της *Οδύσσειας* τη καταποντισμένη θηλυκή αρχή στις νύμφες και τα τέρατα που υπέταξε η θέλγησή του. Μια δεύτερη φορά το άτομο στην Ελλάδα ολοκληρώθηκε στη σύλληψη των μορφών του Απόλλωνα και Διόνυσου, όπως τις γνωρίζουμε από τις τέχνες και τη σκέψη της Κλασικής Ελλάδας.

Αλλά ο Χριστιανισμός εδραίωσε με την εξάπλωσή του στη Δύση την Ιουδαϊκή